

Pan naszą sprawiedliwością

Fundament Bożego tronu

„Sprawiedliwość i prawo są podstawą tronu twego, łaska i wierność idą przed tobą” — Psalm 89:14.

Jako jeden z czterech atrybutów Boga, sprawiedliwość jest synonimem naszego Niebiańskiego Ojca. Cały Plan Zbawienia stanowi świadectwo Jego sprawiedliwości w relacjach zarówno z anielskim, jak i ziemskim stworzeniem.

Sprawiedliwość jest tłumaczona z hebrajskiego słowa *tsedaqah* (Strong: H6666), które oznacza sprawiedliwość, prawość w odniesieniu do sprawowania władzy, jako atrybut Boga, lub do jakiejś sprawy, prawdziwość, jako etycznie słuszną lub jako potwierdzoną, lub w czynach. *Tsedaqah* wywodzi się od hebrajskiego słowa *tsadaq* (Strong: H6663), które oznacza być sprawiedliwym, prawym, czynić, przynosić lub ogłaszać sprawiedliwość, usprawiedliwiać, lub czynić sprawiedliwym.

Boża sprawiedliwość została po raz pierwszy wyraźnie ukazana w 1 Mojż. 18:19, gdzie dowiadujemy się, że należy „strzec drogi Jahwe przez pełnienie sprawiedliwości i sądu” (BL). Jednakże już wcześniej, sprawiedliwość Boga została zasugerowana, gdy po raz pierwszy dał człowiekowi przykazanie do przestrzegania (1 Mojż. 2:16-17), a następnie wykonał przewidzianą karę za jego złamanie. „A do Adama [Bóg] rzekł: Ponieważ usłuchałeś głosu żony swojej i jadłeś z drzewa, z którego ci zabroniłem, mówiąc: Nie wolno ci jeść z niego, przeklęta niech będzie ziemia z powodu ciebie [...]. W pocie oblicza twego będziesz jadł chleb, aż wrócisz do ziemi [...]; bo prochem jesteś i w proch się obrócisz” (1 Mojż. 3:17-19).

Bóg myśli, mówi i działa zgodnie z ustalonymi zasadami, które opierają się na sprawiedliwości i równości dla wszystkich. Chociaż ma moc działania, Bóg ogranicza swoje działania tymi zasadami. Wszystkim inteligentnym stworzeniom w swoim Królestwie Bóg zapewnia życie wieczne, oparte na ich harmonijnym życiu zgodnie z tymi zasadami.

Psalmista oświadczył: „Bo sprawiedliwy jest Pan, kocha sprawiedliwość” (Psalm 11:7). „Sprawiedliwość zaś twoja, Boże, sięga aż do niebios; wielkich dokonałeś czynów, Boże, któż jest tobie równy?” (Psalm 71:19). „Sprawiedliwość jego trwa na wieki” (Psalm 112:3). „Pan wymierza sprawiedliwość i przywraca prawo

wszystkim uciśnionym” (Psalm 103:6).

Boża sprawiedliwość objawiona przez Jego Plan Zbawienia

Od czasu buntu Lucyfera i nieposłuszeństwa Adama część Bożego stworzenia przestała żyć w harmonii z Jego sprawiedliwymi zasadami. W odpowiedzi na ten bunt Bóg metodycznie uczył aniołów oraz ludzkość o korzyściach płynących z przestrzegania zasad sprawiedliwości i dawał nieposłusznym możliwość powrotu do harmonii z Nim poprzez dostosowanie się do Jego zasad. Poprzez swój Plan „Pan objawił zbawienie swoje, na oczach narodów okazał sprawiedliwość swoją” (Psalm 98:2). Bóg nauczał wszystkich: „Sprawiedliwość ratuje od śmierci. Sprawiedliwość toruje nienagannemu drogę [...]. Sprawiedliwość ratuje prawych” (Przyp. 11:4-6).

Bóg okazał swoją sprawiedliwość poprzez nadanie Prawa Izraelowi. Prawo wykazało, że wśród ludzi „Nie ma ani jednego sprawiedliwego, nie masz, kto by rozumiał, nie masz, kto by szukał Boga; wszyscy zboczyli [...], nie masz, kto by czynił dobrze, nie masz ani jednego” (Rzym. 3:10-12). Nasz Pan Jezus potwierdził to podczas swojego pierwszego przyjścia, kiedy powiedział: „Nikt nie jest dobry, tylko jeden Bóg” (Łuk. 18:19).

Sprawiedliwość Boża przez Chrystusa

Ponieważ każdy członek rasy ludzkiej był upadły, Zakon wykazał, że nikt nie był doskonały, a zatem równy Adamowi. „Przecież brata żadnym sposobem nie wykupi człowiek ani też nie da Bogu za niego okupu” (Psalm 49:8). „Albowiem czego zakon nie mógł dokonać, w czym był słaby z powodu ciała, tego dokonał Bóg: przez zesłanie Syna swego w postaci grzesznego ciała, ofiarując je za grzech, potępił grzech w ciebie” (Rzym. 8:3). „Lecz gdy nadeszło wypełnienie czasu, zesłał Bóg Syna swego, który się narodził z niewiasty i podlegał zakonowi, aby wykupił tych, którzy byli pod zakonem, abyśmy usynowienia dostąpili” (Gal. 4:4-5).

Boża sprawiedliwość została ukazana poprzez posłanie Jego jednorodzonego Syna jako swojego przedstawiciela, aby przywrócić ludzkość do harmonii z Jego sprawiedliwymi zasadami. Zostało to przepowiedziane w Księdze Jeremiasza 23:5-6. „Oto idą dni, mówi Pan, których wzbudzę Dawidowi latorośl sprawiedliwą, i będzie królował król, a poszczęści mu się; sąd zaiste i sprawiedliwość będzie czynił na ziemi. Za dni jego Juda zbawiony będzie, a Izrael bezpiecznie mieszkać będzie; a toć jest imię jego, którem go zwać będą: Pan sprawiedliwość nasza” (BG). Wyrażenie „Pan sprawiedli-

wość nasza” jest tłumaczone z hebrajskiego wyrażenia *yehovahtsedeq*, co oznacza sprawiedliwość, słusność lub prawość „Istniejącego”. Sprawiedliwą latoroślą, którą Bóg posłał na ziemię jako okup za Adama, a następnie wzbudził z martwych, jest nasz Pan Jezus Chrystus. Wywyższony jako kapłan i król według porządku Melchizedeka, nasz Pan zbawi Jude, a pod Jego opieką Izrael będzie mieszkał bezpiecznie.

Tytuł ten został nadany naszemu Panu w kontekście proroctwa Jeremiasza o nadchodzącym zniszczeniu Judy. W tym miejscu, za pośrednictwem Jeremiasza, Bóg upomina pasterzy (przywódców) Izraela za ich brak troski o naród. „Biada pasterzom, którzy gubią i rozpraszają owce mojego pastwiska, mówi Pan! Dlatego tak mówi Pan, Bóg Izraela, o pasterzach, którzy pasą mój lud: To wy rozproszyliście moje owce i rozpędziliście je, a nie zatroszczyliście się o nie. Toteż ukarzę was za złe wasze uczynki – mówi Pan” (Jer. 23:1-2).

Boża sprawiedliwość skłoniła Go do interwencji i uzdrowienia tej sytuacji. Po usunięciu pasterzy, którzy zawiedli i ukaraniu narodu poprzez rozproszenie go, Bóg zrealizuje tę zapowiedź: „I sam zgromadzę resztę moich owiec ze wszystkich ziem, do których je wygnałem, i sprowadzę je na ich pastwisko; i będą płodne i liczne. I ustanowię nad nimi pasterzy, którzy je pasć będą, i nie będą się już bały, ni trwożyły, i żadna z nich nie zaginie – mówi Pan” (Jer. 23:3-4). Sprawiedliwa latorośl, którą Bóg wzbudził, stanie na czele tych odpowiedzialnych pasterzy.

Boża sprawiedliwość wobec Kościoła

Księga Jeremiasza 23:4 podaje, jak Bóg zapowiada wyznaczenie odpowiednich pasterzy (liczba mnoga), którzy będą opiekować się Izraelem. Z tego wynika, że Chrystus będzie miał współpracowników, którzy pomogą Mu zgromadzić naród i przywrócić go do harmonii z Bogiem. W Mat. 19:28 czytamy, że Jezus wspominał o tym, gdy powiedział: „Zaprawdę powiadam wam, że wy, którzy posłżcie za mną, przy odrodzeniu, gdy Syn Człowieczy zasiądzie na tronie chwały swojej, zasiądziecie i wy na dwunastu tronach i będziecie sądzić dwanaście pokoleń izraelskich”.

Ten tytuł, „Pan sprawiedliwość nasza”, został rozszerzony z naszego Pana na członków Jego ciała, Maluczkie Stadko, przez Apostoła Pawła w 2 Kor. 5:21. „On [Bóg] tego [Jezusa], który nie znał grzechu, za nas grzechem uczynił, abyśmy w nim stali się sprawiedliwością Bożą”. Dzięki naszej wierze w Jezusa jako okup za Adama oraz przez poświęcenie się, będąc ochrzczone w śmierć Jezusa, sprawiedliwość Chrystusa jest nam przypisana. „Ale teraz [...] objawiona została sprawiedliwość Boża, o której świadczą zakon i prorocy, i to sprawiedliwość Boża przez wiarę w Jezusa Chrystusa dla wszystkich

wierzących” (Rzym. 3:21-22). Naszym celem jest „znaleźć się w nim, nie mając własnej sprawiedliwości, opartej na zakonie, lecz tę, która się wywodzi z wiary w Chrystusa, sprawiedliwość z Boga, na podstawie wiary” (Filip. 3:9).

Dzieło naszego Pana jako sprawiedliwej latorośli daje członkom Jego Ciała możliwość stania się „Panem sprawiedliwością naszą”. Prorok Zachariasz pisze: „Tak mówi Pan Zastępów: Oto mąż, którego imię brzmi Latorośl; pod jego stopami wyrośnie latorośl i on zbuduje przybytek Pana. On zbuduje przybytek Pana i zdobędzie majestat królewski, zasiądzie jako władca na swoim tronie. Także kapłan zasiądzie na swoim tronie i będzie między obydwojema pokojowe nastawienie” (Zach. 6:12-13). Nasz Pan, Latorośl, nie tylko zostanie Kapłanem na swoim tronie, na zawsze według porządku Melchizedeka, jak ogłosił Bóg w Psalmie 110:4, ale także zbuduje Kościół jako świątynię Pana, jak wyraził to apostoł Paweł w 2 Kor. 6:16: „Myśmy bowiem świątynią Boga żywego, jak powiedział Bóg: Zamieszkać w nich i będę się przechadzał pośród nich, i będę Bogiem ich, a oni będą ludem moim”.

Boża sprawiedliwość wobec Izraela

Tytuł „Pan sprawiedliwość nasza” nie ogranicza się do Chrystusa, Głowy i Ciała. Prorok Jeremiasz w wersecie Jer. 33:14-16 rozszerza go na cielesny Izrael. „Oto idą dni, mówi Pan, gdy spełnię dobrą obietnicę, którą wypowiedziałem o domu Izraela i o domu Judy. W owych dniach i w owym czasie sprawię, że prawdziwa latorośl wyrośnie Dawidowi. Będzie wykonywał prawo i sprawiedliwość na ziemi. W owych dniach Juda będzie wybawiony, a Jeruzalem będzie bezpiecznie mieszkać. Oto imię, którym je będą nazywać: Pan sprawiedliwość nasza”.

Izrael i Juda zostaną przywrócone do harmonii z Bogiem oraz Jego zasadami sprawiedliwości w ramach Nowego Przymierza, dzięki dziełu naszego Pana i Kościoła. Prorok Jeremiasz napisał w wersecie Jer. 31:33-34: „Lecz takie przymierze zawrę z domem izraelskim po tych dniach, mówi Pan: Złożę mój zakon w ich wnętrzu i wypiszę go na ich sercu. Ja będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. I już nie będą siebie nawzajem pouczać, mówiąc: Poznajcie Pana! Gdyż wszyscy oni znać mnie będą, od najmłodszego do najstarszego z nich – mówi Pan – odpuszczę bowiem ich winę, a ich grzechu nigdy nie wspomnę”. Poprzez dzieło Nowego Przymierza Bóg zgładzi grzech Izraela i wypisze swoje sprawiedliwe Prawo na ich sercach.

Kontekst fragmentu Jeremiasza 33:14-16 wskazuje, że ta demonstracja Bożej sprawiedliwości i późniejsze błogosławieństwo Izraela jest częścią Bożej obietnicy uzdrowienia narodu. Fragment Jer. 33:5-8 podaje: „Zakryłem swoje oblicze przed tym miastem z powodu

całej ich niegodziwości. Oto dam mu zdrowie i uleczenie, i uzdrowię ich oraz objawię im obfitość pokoju i prawdy [...]. Oczyszczę ich z wszelkiej nieprawości, którą zgrzeszyli przeciwko mnie, i przebaczę im wszystkie winy, jakimi zgrzeszyli przeciwko mnie i jakimi wykroczyli przeciwko mnie” (UBG). Bóg dodaje w wersecie 9: „A będzie dla mnie [Izrael] przyczyną radości, chwałą i ozdobą wśród wszystkich narodów ziemi, które usłyszą o wszelkim dobru, jakie im wyświadczam. Złęką się i zadrzą z powodu całej tej dobroci i pomyślności, które im przygotowuję”. Sprawiedliwe Boże błogosławieństwo dla Izraela zadziwi resztę ludzkości i ostatecznie zachęci ich do szukania Bożej sprawiedliwości dla siebie.

Odnosząc się do Izraela, Jeremiasz dodaje: „I będę moim ludem, a Ja będę ich Bogiem. I dam im jedno serce, i wskażę jedną drogę, aby się mnie bali po wszystkie dni dla dobra ich samych i ich dzieci po nich. I zawrę z nimi wieczne przymierze, że się od nich nie odwrócę i nie przestanę im dobrze czynić; a w ich serce włożę bojaźń przede mną, aby ode mnie nie odstąpili” (Jer. 32:38-40). Bóg nauczy Izraela swojej sprawiedliwości, wpisując ją w ich serca, co sprawi, że staną się i pozostaną ludem Bożym.

Boża sprawiedliwość wobec całej ludzkości

Wreszcie, poprzez dzieło Nowego Przymierza, wyrażenie „Pan sprawiedliwość nasza” zostaje rozszerzone na wszystkich członków ludzkiej rodziny, którzy powracają do harmonii z Bogiem poprzez ziemskie Królestwo

Chrystusa. Prorok Izajasz zwraca na to naszą uwagę we fragmencie Izaj. 45:20-25: „Zbierzcie się i przyjdźcie, przystąpcie razem, wy, ocaleni z narodów [...]. Kto od dawien dawna to przepowiedział, kto od dawien dawna zwiastował? Czy nie Ja, Pan, poza którym nie ma Boga? Oprócz mnie nie ma żadnego boga sprawiedliwego i wybawiciela. Do mnie się zwróćcie, wszystkie krańce ziemi, abyście byli zbawione, bo Ja jestem Bogiem i nie ma innego. Przysięgłem na siebie, z moich ust wyszła prawda, słowo niezmienne, że przede mną będzie się zginać wszelkie kolano, będzie przysięgał wszelki język, mówiąc: Jedynie w Panu jest zbawienie i moc, do niego przyjdą ze wstydem wszyscy, którzy się na niego gniewali. Lecz wszelkie potomstwo Izraela uzyska w Panu zbawienie i chlubić się nim będzie”.

Nie tylko cieleśni Izraelici, ale także wszyscy, którzy przyjdą do Boga w Królestwie Chrystusa przez Izrael, zostaną nauczeni Bożej sprawiedliwości. Tylko pyszni zostaną wyrzuceni (Mat. 8:11-12). Ci, którzy mówią: „Pójdźmy w pielgrzymce na górę Pana, do świątyni Boga Jakuba, i będzie nas uczył dróg swoich, abyśmy mogli chodzić jego ścieżkami, gdyż z Syjonu wyjdzie zakon, a słowo Pana z Jeruzalemu” (Izaj. 2:3).

W ten sposób oba rodzaje nasienia obietnicy Abrahama – zarówno duchowe, jak i ziemskie – zamanifestują Bożą sprawiedliwość, otrzymując życie poprzez poddanie się tej sprawiedliwości i wchodząc z nią w harmonię. Bóg przywróci życie obu grupom, prowadząc je ścieżkami sprawiedliwości ze względu na swoje imię (Psalm 23:3).

Ernie Kuenzli